

Иван Вазов

Настъпих чубрика дива

Настъпих аз чубрика дива –
и силно ми тя замириса,
подплаших аз птичка треплива –
изцвърка, в небе устреми се.

Ногата ми камъче тикна
в дола – и той екна разбуден,
запуших там извор – той бликна
по-силно, сърдит и зачуден.

И рекох си: тъй е сърцето
поетово чутко, екливо:
зло, натиск, бол сети ли, клето,
вълнува се, стене бурливо.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4747>]